

Presentació

Antoni Montserrat i Solé

Ernest Lluch i Martín va ser al llarg de la seva vida, tan tràgicament acabada, una persona que s'avançava a la seva època. Des de molt jove sorprenia la seva maduresa, la seva capacitat de conferències i xerrades per tot Catalunya.

Però aquesta vessant d'activista, dels riscos de la qual era molt conscient (a mi, per exemple, m'advertí vanament del perill de «cremar-se»), va anar acompanyada de seguida per la preocupació d'introduir noves eines. Podríem parlar de l'experiència *Promos*, com a revista, o més endavant de *Concret* a València, però sobretot d'Oikos-Tau, editorial que ens va donar textos importants de Schumpeter a Sylos-Labini.

Com a economista s'implicà des de molt aviat en la redacció de plans d'urbanisme, activitat lligada a la seva preocupació per l'economia regional. I en aquest sentit hem d'assenyalar la seva contribució, a través del Servei d'Estudis del Banco Urquijo ja dirigit a Barcelona per Ramon Trias Fargas, a la introducció del concepte de base econòmica. Aquesta preocupació pels aspectes teòrics i pràctics de l'economia regional no l'abandonà en la seva estada a València on, com a Catalunya, va aconseguir crear un grup de deixebles ben actiu.

Entre els deixebles que tingué en una altra de les seves preocupacions en el camp de la política econòmica cal esmentar Casahuga, i per tant la introducció de l'economia del benestar, el principal resultat de la qual serà la universalització de la sanitat pública quan era ministre del ram, integrant en l'àmbit estatal conceptes i criteris desenrotllats a la Catalunya de la Transició pels equips de Ramon Espasa i Nolasc Acarín (Gabinet d'Assessoria i Promoció de la Salut, GAPS) i pel Centre Tècnic d'Estudis Hospitalaris (CTEH).

Però ni sent ministre no va deixar de mantenir la preocupació intel·lectual pels temes de Catalunya, i ací cal fer esment del seu important paper en la recuperació de la visió austriacista del país al voltant i després de la Guerra de Successió.

Aquest caràcter polifacètic (cal afegir l'esport i la música a l'economia i la història del pensament —recordem que la seva tesi doctoral redactada en gran

part en el santuari de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts està dedicada a Jaumeandreu—) el portà sovint a la polèmica, camp en què era força brillant. Com Fuster o Estapé, de Lluch se n'aprenia molt, fins i tot des de la discrepància, a través de la conversa, del debat.